

—ή 'Ελληνική Σημαία με τὸν Οιδίποδα Τόρ-
rannor, Δεκαπεταετῆ Πλοίαρχον, Λεωτο-
καρδον Λεωρίδα καὶ Μάχη τοῦ Μαραθῶνος.
—ὁ Ἥρωσ Γαριβάλδης με τὸν Γενναῖον Ἑλ-
ληνα, Γενναῖον Ἑλλητίδα καὶ Χαλασμόν
Κόσμου — ἡ Μέθοδος με τὸν Δεκαπεταετῆ
Πλοίαρχον (διὰ νάνταλλέου ἂν θέλῃ, καὶ τὰ ὀ-
νόματά των) — ἡ Κασταλλία Πηγὴ με τὸν
Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας — ἡ Μικρὰ Μάγισσα
με τὴν Μαύρην Θάλασσαν, τὸν Χαλασμόν
Κόσμου καὶ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέρα — ἡ
Λευκὴ Ἄρκτος με τὴν Χρυσὴν Βροχίην, Βεελ-
ζεβοὺλ, Χαλασμόν Κόσμου, Καρνατίδα Παρ-
θέου, Ἐτυχηθῆ Ἐπιτήρη. Τιχ-Τάκ, Τζι-Τζι-
Μπούμ-Μπούμ, Οιδίποδα Τόρραννον, Τρακα-
τρούκα, Ναυτοπούλα, Καρδερίαν, Ἀθιγ-
ρανίδα, Ἀγκυρὰν τῆς Ἐτυχίας καὶ Δά-
φνην — ὁ Φιλάδελφος με τὸν Φλοίστον τῆς
Θαλάσσης — ἡ Δεσποινὴς Ἄδ με τὴν Καλλι-
τέγγιδα Διαβολίσην, Ναυτοπούλα, Ἀρχι-
μήνην τὸν Μαθηματικόν, Πολικὸν Ἀστέρα,
Χριστιανὴν Ὀδησοῦ καὶ Μινώτανον — ἡ
Ἄδρα τοῦ Φαλήρου με τὸν Χαλασμόν Κόσμου
— τὸ Ἄγμα τοῦ Ἡλίου με τὸν Ἄετον τῶν Ὁ-
ρεῶν — ἡ Νέα Ἑλλάς με τὴν Ἑλληνικὴν
Σημαίαν καὶ με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν —
ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Ἐτυχίας με τὸν Δεκαπετα-
ετῆ Πλοίαρχον, με τὸν Χαλασμόν Κόσμου,
τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου καὶ τὴν Αἰχμάλωτον
Χελιδόνα — ἡ Ἀκροπόλις με τὴν Ἀγκυρὰν
τῆς Ἐτυχίας, τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν,
τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, τὴν Νέα Ἑλλά-
δα, τὴν Ἐτυχηθῆ Ἐπιτήρη καὶ τὸν Χαλασμόν
Κόσμου — ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα με τὴν Μυρο-
δόλον Ροδῆν, τὸν Σιδηρόδρομον τῆς Θεσσα-
λίας, Μικρὸν Πειρακτίον, Ἄδραν τοῦ Ἀ-
βωνος, Ἐτυχηθῆ Ἐπιτήρη, Ἀττικὴν Ἡμέραν,
Πετροῦδην Παράλιαν, Χαλασμόν Κόσμου καὶ
Χρυσάλλιδα — ὁ Ἥρωσ Γαριβάλδης με τὰς
Παρθένους : Ἑλισσιόδα καὶ Καρνατίδα με
τὰς Βασιλίσσας : Μερσὶ καὶ Ταίτση με τοὺς
τοῦ Φαλήρου : Μαρίδα καὶ Καρχαρίαν καὶ
με τὴν Ναυτοπούλα — ἡ Ὁραία Δορκὰς με
τὴν Χρυσὴν Βροχίην καὶ τὸν Βεελζεβοὺλ — ὁ
Ἄεων τῆς Νεμεῖας με τὴν Ναυτοπούλα — ὁ
Ἀλέξανδρος Οἰκογενεὶς με τὸν Τιχ-Τάκ,
τὸν Πενταμέτρον Ἄνκον, τὸν Χαλασμόν Κό-
σμου, Ἀττικὴν Νύκτα καὶ Μινώτανον — ἡ
Μικρὰ Φωσφορόπις με τὸν Μαρτεῖον τῆς
Δωδώνης | ὁ Ἄετος τῶν Ὁρεῶν με τὴν Κα-
λὴν Ἀκρὰν, Περσίδα, Κύμα τοῦ Ἐξείνου,
Μήδειαν, Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας καὶ Χρυσὴν
Ἀκτίδα — ἡ Ἀνθισμένη Ἀγγαριά με τὴν
Ποιμενικὴν Φλογέρα, Καρδερίαν καὶ Λευ-
κὴν Πεταλούδα — ἡ Φίλιππος Χελιδὼν με
τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδόνα καὶ τὴν Μαρίδα
τοῦ Φαλήρου — ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ με τὴν
Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, Ναυτοπούλα,
πρῶην Ἀττικὴν Νύκτα, Χαλασμόν Κόσμου
καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέγγιδα (ὡν ἐπέθυμι
νὰ μάθῃ διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ τὰ ὀ-
νόματά των) — ὁ Παταράξ με τὴν Μικρὰν Μά-
γισσαν καὶ με τὸν Ἀνδρεῖον Ἡπειρώτην — ἡ
Πετροῦδην Παράλιαν με τὴν Χρυσὴν Ἀμμου-
διάν — τίλος ὁ ἴμιος τῆς Ἐλευθερίας ἵκει
νάνταλλέξ με ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς συνδρο-
μητάς μου (!!) ὡστε ὅσοι δέχονται ὅς του
στελλοῦν τὰ τεράδιά των καὶ αὐτοὶ θὰ στείλῃ
ἐπίσης.

τοδόλον Τόσον, με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὸν
Μ. Τσοῦβαλον, ὅτι ἡ ἀδελφὴ του Δούκισσα
τῶν Ἀθηνῶν εἶνε πολὺ μικρὰ μὰ ἔσσαν μικρὰ,
ὡστε δὲν εἶνε εἰς θέσιν ἀκόμη νάνταλλέξ Μικρὰ
Μυστικὰ. — Ἡ Λευκὴ Βιολέττα ἀσπάξεται τὴν
Λευκοῦσαν τῆς Κόπρου ἢ Μυροῖνην τὴν Γλυ-
κεῖαν Πατρίδα ἢ Ἀρισμένην Θάλασσαν τὴν
Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνέμων ἢ Ἀσητῆς τοῦ Μέ-
λανος Ἀρμουδὸν τὴν Ταχυδρόμον Περιστέραν ἢ
Νεφέλην τὴν Ἀπτερον Νίκη ἢ Μικρὰ Μά-
γισσα τὸν πρῶην Ὀλυμπιονίκην ἢ Ἀκάμα-
τος Ποδηλάτη τὸν Ἀπόμαχον Ρομειδιώτην
ἢ Ἄδρα τοῦ Φαλήρου τὴν Ἀττικὴν Ἡμέραν
τὸ Ἄγμα τοῦ Ἡλίου τὸν Ἄρην ἢ Ἀηδὸν τῆς
Λέσβου τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου — Ὁ Θε-
σεὺς πληροφοροῖ τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου
ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος Δελαγραμμάτικος, ἐξ
Ἀνδρου, καὶ ὅτι θάλλεξ ψευδώνυμον. — Ἡ Ἀν-
θισμένη Ἀμυγδαλί ἀσπάξεται τὸν συμμαθη-
τὴν τῆς Ἀλέκον Πάλλη, ἢ Θέλλα τὴν Νε-
ραΐδαν τοῦ Γαλιῶ ἢ Ἐπιλόκαμος Νύμφη
τὸν Παχὺν Τόρον ἢ Γαληνία Θάλασσα
τὸν Βεελζεβοὺλ (τοῦ ὅπουλο ζητεῖ τὰρχικὰ) ἢ
Ἀγκυρὰ τῆς Ἐτυχίας τὸν Ἀρχιναύαρχον
Θεμιστοκλέα τὸ Χρυσὸν Ἄερα τὴν Νεραΐδα
τοῦ Γαλιῶ ἢ Ἀκροπόλις τὴν Γαληνίαν
Θάλασσαν ἢ Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου τὴν
Φουρτούναν τὸ Ἄξιον τὸν Ἡραϊκὸν Πε-
λάγους τὴν Δάφνην τὸ Μπουρλότο τὸν Τιχ-
Τάκ (τοῦ ὅπουλο ζητεῖ τὰρχικὰ). — Ὁ Δεκα-
πεταετῆς Πλοίαρχος πληροφοροῖ τὴν Ἀντι-
γόνην ὅτι αὐτὸς με τὸν Παρωμένον Ὀκεανὸν
ἔσαν καὶ τὴν ἦρσαν ποῦ ὄμιλε με τὸν ἐξέδε-
λφόν τῆς, εἰς τὸν ὅπουλο μάλιστα ἔδειξαν τὸν πρῶην
Παχὺν Τόρον καὶ τὴν Ἐτυχηθῆ Ἐπιτήρη ἐπι-
σης πληροφοροῖ τὴν Ἑλληνα Στρατηγὸν,
ὅτι αὐτὸς ἦτο ποῦ ἔφρασε. — Ἡ Ποιμενικὴ
Φλογέρα ἀσπάξεται τὴν Καρδερίαν ἢ Κροκό-
δειλον τοῦ Νεῖλου τὴν Νεραΐδα τοῦ Γαλιῶ
(τῆς ὅπουλο ζητεῖ τὰρχικὰ) ἢ Ἄεων τῆς Νε-
μεῖας τὴν Λευκὴν Ἄρκτον ἢ Μικρὰ Φωσο-
ρόπις τὴν Φουρτούναν ἢ Μέλλουσα Καλ-
λιτέγγις τὴν Ἐτυχηθῆ Ἐπιτήρη ἢ Δάφνη τὸν
Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου — καὶ ἄλλοι πολλοὶ
πολλοὺς, ἀλλὰ τοῦ τόπου ! ποῦ !

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Μαρτίου.**
- 90. Λεξιγράφος.**
Με τὸ ἓνα μαγειρεύεις, ποταμὸς εἶνε τὸ ἄλλο
καὶ ποὺλὶ τὸ σύνολόν μου, ὄχι ὅμως καὶ μεγάλον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυθαίου
- 91. Συλλαβογράφος.**
Πρόθεσι καὶ δύο γράμματα ἂν θέλῃς νὰ ἐνώσῃς
μιὰν πόλιν Ἀσιατικὴν εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέστορος
- 92. Αἵνιγμα δημῶδες.**
Κούφιες πλάτανος-βοῆ μεγάλη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τιχ-Τάκ
- 93. Κλεμακωτόν.**
+ + Ν' ἀντικαταστήσῃς οἱ σταυροὶ
+ + + διὰ γράμματων ὡστε εἰς μὲν τὸ
+ + + δεξιὸν σκέλος νάνταγιώσκειται τῶ-
+ + + νημα περιφήμου γυναικός, εἰς δὲ τὸ
+ + + ἀριστερὸν πόλις τῆς Γαλλίας εἰς
+ + + τὴν κατωτάτην πρόθεσις, εἰς τὴν
+ + + μεσαίαν μουσικὸν ὄργανον καὶ εἰς
+ + τὴν ἀνωτάτην ζῶον.
Ἐστὴν ὑπὸ Σπυρ. Θεῶδ. Μιχαῆλ Τσοῦβαλη
- 94-95. Μεταμορφώσεις.**
1, ὁ ἴστος δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ πλοῖον.
2, ὁ Ἄλῆς δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Πασῶς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φόκου Αλακίδου
- 96-101. Μαγικὸν γράμμα.**
Τῆ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος
εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλ-
λας τόσας :
μῆνις, ὄχεός, παστός, λύχνος, λαϊκός, ἄσις.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμαρῶντου
- 102. Ἀκροστιχίς.**
Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα ἥρωος :

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλαξ στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : **Νικολάου Α.**
Ραγκαβῆν, Χριστιανὸν Τυμφοστάδον, Λευκὴν
Βιολέτταν (πόσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ μου γρά-
ψῃ !) **Ἀραστασίαν Παπακωνσταντινίδου,**
Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαρναγῆν, Μικρὰν
Φιλόσοφον, Σαοθῆν Ἑλληνοπούλαν, Διαβο-
λάκον καὶ Γιαγγάκην (πέρασον ἢ ἱμφουέν-
τα :) **Δαιμονάκι, Πετροῦδην Παράλιαν, Νε-**
φέλην (βεβαίως !) **Θέλλουσαν, Σοφὸν Σολο-**
μῶντα, Ἡρόδοκον τὸν Σηλυβερτανόν, Σατα-
νά, Στρατηγὸν Ἀμιλλίαν Βάρκαν (ἔλαθα
ἐγκαίρως.) **Δάκματον Ποδηλάτην** (ἐπίσης.)
Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνέμων, Παυλίαν Ζω-
γράφον, Ἡγὼ (περιμένω τὰ περισσώτερα) **Ἄ-**
νδροῦτσον, Κατίαν Πετσάλην, Θελλαν
(νὰ μου φιλήσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν τῆς) **Ἐπιλόκα-**
μον Νύμφην (τοῦλάχιστον ἐτραγωδοῦσαν καλὰ
αὐτοὶ οἱ ἄγγιλοι !) **Χρυσὸν Ἄερα** (ἔστειλα.)
Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα, Ἀπόμαχον Ρομει-
διώτην, Γλυκὴν Ἀηδόνα, Ὁραίαν Δο-
ρονάδα (τὰ ἔστειλα.) **Ἄδραν τοῦ Ἐξείνου** (ἢ
Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀνταλλάσσει)
Ἄεοντα τῆς Νεμεῖας, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-
κλέα, ἔστειλα) Ἄεοντα τὴν Ἀφρικῆς (ἔγρα-
ψα.) **Ἀλέξανδρον Οἰκογενεὶν**, (χαίρω, ὕψι-
νω, προδεύω !) **Παρόχθιον Πελαγονόν, Σοφὸν**
Πιττακὸν (τώρα λαμβάνει τὰ φυλλάδιά μου τα-
κτικὰ :) **Μικρὰν Φωσφορόπιδα, Περικλέα**
Τυρλιξίδην, Βίκτορα Κοκκινάκην, Πειρασι-
νον Ἄνκον, Ἄετον τῶν Ὁρεῶν, Ἀνθισμένην
Ἀγγαριά, Νέλωνα, Τρεχαγαυρενοπούλον,
Μέλλουσα Ναυαρχον, Δάφνην (ἔστειλα.) **Χα-**
λασμόν Κόσμου κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 16
Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

- 1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὄρος. 3, Πόλις
τῆς Ἀσίας. 4, Μέρος τοῦ πλοίου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυθαίου
- 103. Αἰτιλὴ ἀκροστιχίς.**
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀ-
ποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ
δευτέρα, ἀντιστρέφως ἀναγινωσκόμενα, τὸνομα
ἥπειρου.
1, Ἐρμος. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας. 3, Ὄρος
τῆς Ἑλλάδος. 4, Φυτόν. 5, Μέταλλον. 6, Υἱὸς
ἀρχαίου βασιλέως. 7, Ἀρχαῖος ῥήτωρ. 8, Θεός.
9, Νῆσος Τουρκικῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενδελόου
- 104. Μεσοστιχίς.**
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα πτηνοῦ :
1, Συγγραφεύς. 2, Ζῶον. 3, Πτηνόν. 4,
Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου. 5, Πόλις
τῆς Ἰσπανίας. 6, Ποιητής. 7, Ποταμός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενδελόου
- 105. Φωνηεντόλιπον.**
σμβλ-τς-φλς-μ-τ-δστ-λλ-τ-θλστο.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου Περιχέου
- ΑΥΣΕΙΣ**
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Ἰανουαρίου 1897
- 1**, Φωκυλίδης (φώκη-Λυδοί-Σ). — **2**, Νέριον,
Ἰέρων. — **3-4**, 1, Ὄπη ὀπίης, ὀπίος, ὄρας, ὄ-
ρος, κόρος Κύρος, Κύρονος, Κύκνος, κύκλος. 2,
Ὀχηθῆ ἄλλος, ἄλλος, ὄσιος, ἴσιος, ἴσιον, ἴσιον,
ἴσιον, ἴσιον. — **5-9**, Γνωμῆς τῆς ἀντικαταστά-
σεως διὰ τοῦ συνδέσμου δὲ σχηματίζονται αἱ λέ-
ξεις : δέρας, ἀδέρας, δέρας, δέρας, δεκάς, —
10-14, 1, Ἄργος. 2, Ἀλεξάνδρεια. 3, Πει-
κίον. 4, Πειρατεῖς. 5, Πράκλειον. — **15**, Τι-
μὴν ἐν παντί θήρεως. **16**, — Προλάμβανε τὰς αἰ-
τίας ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς συνέπειας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτηθεμένον ὑπὸ τοῦ Ἑκτωρίου τῆς Παιδείας ὅς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρκαθὼν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ἡμετέρας,
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἀρχόνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1897 Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 9

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΜΑ

ΠΕΡΙΦΑΝΕΣ δεῖγμα Ὑψηλῆς ἐκτι-
μήσεως, μία ἐξοχος τιμὴ ἀληθῶς,
ἀπενεμήθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν «Διά-
πλασιν τῶν Παίδων».

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Βα-
σιλίσσα ἡμῶν Ὀλγα, ἡ ἐκτιμώσα
καὶ προστατεύουσα πᾶν ὅτι καλὸν
ἐν Ἑλλάδι, ηὔδκησε νὰ στρέψῃ
εὐμενὲς βλέμμα καὶ πρὸς τὴν «Διά-
πλασιν τῶν Παίδων» καὶ ἀπέστει-
λεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὸν γραμματέα Αὐτῆς
κ. Γ. Λαμπάκην μετὰ τὴν Ὑψηλὴν διαταγὴν νὰ
ἐγγράψῃ συνδρομητὴν μας τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα:

τὸν Βασιλόπαιδα Χριστοφόρον.

Ἡ βασιλικὴ αὕτη πράξις, ἡ μαρτυροῦσα ὅτι ἡ
σεπτὴ Μήτηρ, ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀνατρέφουσα τὰ
Τέκνα τῆς, ἐξετίμησεν οὕτω τὴν Διὰ π λ α σ ι ν —
αὐτὸ τὸ προσφιλέστατον τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀνά-
γνωσμα — ὡστε νὰ θέσῃ αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
νεωτέρου Ἑλλήνου Βασιλόπαιδος, ἐνέπλησεν ἡμᾶς
χαρὰς καὶ ὑπερηφανείας καὶ θάρρους, βλέποντας ὅτι
τὸ ἔργον μας ἔχει τοιοῦτους ὑψηλοὺς ἐκτιμητάς
καὶ ὅτι κρίνεται ἐπισήμως πλέον, ὡς ὄργανον ἀ-
γωγῆς ἐκπληροῦν τὸν μέγαν προορισμὸν του. Τὴν
χαρὰν μας ταύτην θὰ συμμερισθῶσι βεβαίως οἱ πο-
λυπληθεῖς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἰδιαίτερος
οἱ μικροὶ αὐτῆς ἀναγνώσται, πάντες οἱ πέριξ τῆς
«Διαπλάσεως» ἠδελφωμένοι Ἑλληνοπαῖδες, ἡ
μεγάλῃ οἰκογένεια τῶν ὁποίων ἀποκτᾷ σήμερον μέ-
λος τόσῳ σεπτόν, ὑψηλὸν καὶ προσφιλέσ : τὸν Βα-
σιλόπαιδα Χριστοφόρον.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 57).

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Ἐκτωρ, ἔσυρε τὴν νεάνιδα,
ἡ ὅποια ἐκράξεν ἀδιακόπως :
— Ὁ πατέρας μου !.. Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου;
Θέλω τὸν πατέρα μου !
Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, ὁ Ἀκόλουθος ἐξηκολού-
θει νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν ἐξοδον.
Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νεάνις ἔπαυσε νὰ κάμνη
ἀντίστασιν καὶ ἀφέθη πλέον ἐντελῶς εἰς τὴν ἔλξιν
τοῦ Ἐκτορος. Καὶ ἐπροχώρου.

μετὰ τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον ἦτο συσω-
ρευμένον πυκνῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καθεὶς
προσπάθει μετὰ κόπου καὶ ἀγωνίας νὰ εὔρη
διέξοδον καὶ νὰ σωθῇ. Εἰς μάτην ὁ Ἐκτωρ
ἠγωνίζετο νὰ κρατῇ πάντοτε ἐντὸς
τῆς ἰδικῆς του, τὴν μικρὰν χεῖρα, ἡ
ὅποια τὴν ἐσφιγγε περίτρομος. Πα-
ρεσύρθη ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητον ὤ-
θησιν, κατελήφθη ἀπὸ τὸ ἀνθρώπι-
νον ἐκεῖνο κύμα, ἐξετοπίσθη βιαί-
ως, καὶ ἐξείφνης εὐρέθη χωρισμέ-
νος ἀπὸ τὴν σύντροφόν του. Ἀπε-
ρίγραπτος ἦτο γύρω του ὁ συνω-
στισμὸς καὶ ἡ παραζάλη τὸν ἐσφιγ-
γαν τόσον δυνατὰ, ὡστε
ἐνόμιζεν ὅτι θὰ συντρι-
φθοῦν τὰ κόκκαλά του,
καὶ ὄλονεν τὸ κύμα τὸν
παρέσυρε πρὸς τὰ ἔξω,
χωρὶς νὰ πατῇ πλέον εἰς
τοὺς πόδας του . . .
Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς
τὸν κῆπον, ζαλισμένος,
μωλωπισμένος, μόλις ἀ-
ναπνέων.

Ἡ
λαμπρὰ στολή
τοῦ Ἀκολούθου
εἶχε γίνῃ ἐλε-
εινῆ ἄλλ' ἐ-
κείνος εὐτυχῶς
δὲν εἶχε πάθῃ
τίποτε σοβα-
ρόν . . .

Κατ' ἀρχὰς
ἐκύτταξε γύρω
του διὰ νὰ πει-
σθῇ ὅτι δὲν ὤ-
νειρεύετο κα-
τόπιν ἐπασπά-
τευσεν ὄλον του
τὸ σῶμα, διὰ νὰ βεβαιω-
θῇ ὅτι δὲν ἔσπασε κανέν
του μέλος ἀνέπνευσε με
ἄληθιν τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων
του καὶ προσεπάθει νὰ συνελθῇ,
νὰ ἰδῇ ποῦ εὐρίσκειται. Φρικαλέον
τὸ θέαμα γύρω του. Αἱ φλόγες
ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὴν στέγην τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἡ
ὅποια ἐπυρπολεῖτο ὀλόκληρος. Κραυγαὶ ἀπελπισίας σπαρακτικαὶ διέσχι-
ζον τὸν ἀέρα. Ἐν τούτοις ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶχον διατηρήσῃ τὴν ψυχραι-
μίαν των καὶ αὐτοὶ τώρα προσεπάθουν νὰ σώσουν τοὺς κινδυνεύοντας.

«Δι' δυστυχῆς χορεύτρια ῤιγοῦσιν ὑπὸ τὰς
ἑορταστικὰς ἐνδυμασίας των» (Σελ. 66).

Ο Ναπολέων είχε επιτρέψει εις τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς. Ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἐπέβλεπε καὶ διηύθυνε τὰ πάντα, ἀντιμετωπιῶν γενναίως τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν, τὸ πῦρ, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Πρὸς ἐπίμητρον, φοβερά καταγίγς, πρὸ ὥρας ἐπαπειλουμένη, ἐξερράγη αἰφνιδίως. Αἱ ἀστραπαὶ διασχίζουσι τὸν οὐρανὸν, τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται οἱ καταρράκται· καὶ ἀρχίζει ὁ κατακλυσιμὸς. Αἱ βρονταί, ἡ θορυβώδης μαγία τῶν στοιχείων ἐπαυξάνει τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον, ὁ ὁποῖος πληροῖ τὰς ψυχὰς.

Αἱ δυστυχεῖς χορεύτριαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐνοοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς, πρὶν βεβαιωθῆν ὅτι ἐσώθησαν ὅλοι ὄσους ἀγαποῦν, ριγοῦσιν ὑπὸ τὰς ἐορτασίμους τῶν ἐνδυμασίας, δεχόμεναι τοὺς καταψύχρους κρουνοὺς τῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν γυμνῶν τῶν ὤμων· οἱ ὀδόντες τῶν συγκρούονται ἐκ τοῦ ψύχους· ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲν αἰσθάνονται ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνίας.

Ἀψηφῶν τὴν βροχήν, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς, ὁ Ἐκτωρ ἔσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς νεαρᾶς τοῦ ἀνώνστου. Διέσχισε τοὺς κήπους, τὰ ἄλλα ἠρέυνησεν ὅλα τὰ περίξ τοῦ μεγάρου. Πουθεν οὐτε ἔχους.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνθη διασχίσας τοὺς ἀνθρωπίνους ὄμιλους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυον ἀντηχοῦσαι κραυγαὶ ἀπέλπιδες καὶ στεναγμοὶ, ἔφθασεν εἰς τὸ μικρὸν τεχνητὸν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδρ᾽ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐσπερίδος. Τοῦτο εἶχε χρησιμεύσει, ὡς εἶπομεν, εἰς κάποιοι μυθολογικὴν θεότητα, ταχθεῖσαν ἐκεῖ διὰ νὰ προσφωνήσῃ διερχομένους τοὺς Αὐτοκράτορας· ἀλλὰ τώρα ἡ αὐτοσχέδιος νηρηὶς τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Ἀκόλουθος, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον εἴλκυσε τὸ βλέμμα του, ἦτο νεάνις ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζε τὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Ἐκτωρ τὴν ἀνεγώρισε ἀμέσως· ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐζήτηι. Ἦτο τὸσον ὠχρὰ, ὥστε τὴν ἐξέλαθεν ὡς νεκράν.

— ὦ, δεσποινίς! ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισία.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, πρὸς μεγάλην τοῦ χαρᾶν, ἡ νεάνις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκῆνταξ γύρω τῆς, ζαλισμένη ἀκόμη.

— Ὁ πατέρας μου! . . . ἀνέκραξε. Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; Φέρτε μου τὸν πατέρα μου!

Ὁ Ἐκτωρ ἐσυλλογίσθη ἀμέσως, ὅτι οἱ ἰππῶται τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, οἱ Ρολλάνδοι καὶ οἱ Βαγουάρδοι, ἐσπεύδον πάντοτε πρὸς βοήθειαν καὶ προστασίαν τῶν δυναστευομένων ἢ δυστυχουσῶν κυριῶν. Ἴδου περίστασις διὰ νὰ δειχθῇ ἄξιος

μιμητῆς τῶν γενναίων ἐκείνων καὶ χρηστῶν προγόνων!

— Δεσποινίς, εἶπεν· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας ὁδηγήσω εἰς τὴν οἰκίαν σας. Βεβαίως ὁ πατήρ σας θὰ εἶνε ἐκεῖ.

Ἀδύνατος ἀκόμη καὶ ἐξησθενημένη ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, ἡ νεάνις ἠγέρθη καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸν προσφερόμενον βραχίονα, διηυθύνθη μετὰ κλονούμενον βήμα πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ σπηλαίου. Ἦπερὶ φανὸς ποῦ ἐπαίξε πρόσωπον ὑπερασπιστοῦ καὶ προστάτου, ἐλπίζων δὲ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ προστασία του θὰ ἦτο ἀποτελεσματικὴ, ὁ ἰπποτικός Ἐκτωρ διήλθε τὸν κήπον μετὰ τὴν σύντροφόν του· ἀλλ' ἐνῶ ἤτοιμάζετο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ εἰς ποίαν ὁδὸν κατέκει διὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἡ νεάνις ἐξέβαλε κραυγὴν, ἀφήκεν ἐξαίφνης τὸν βραχίονά του καὶ ὤρμησε πρὸς ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος περιέφερε παντοῦ βλέμματα πλήρη ἀγωνίας, ἐξέβαλε δὲ καὶ αὐτὸς κραυγὴν χαρᾶς, μόλις τὴν εἶδε.

Ἦτο ὁ πατήρ τῆς ἀγνώστου.

Καὶ ἐν τῇ χαρᾷ τῆς ἐκείνῃ ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ἔδραξεν τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἠφανίσθη, χωρὶς νὰ συλλογίσθῃ οὔτε ἐν εὐχαριστίᾳ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν ἰππότην τῆς!

— Ἄ, διάβολε! εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ Ἐκτωρ. Αὐτὸ εἶνε λιγὰκι γονδρό. Ἔτσι λοιπόν, ἔ; . . . Ἄς εἶνε, τελοσπάντων! τὴν ἔσπασα. Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκειτόν; . . . Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τὸ ὄνομά τῆς.

Κατόπι, βλέπων ὅτι εἶχεν ἐπέλθῃ κάποια τάξις, ὅτι οἱ πυροσβέσταί, οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κατεγίνοντο μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον των, ὅτι κανεῖς δὲν τὸν ἐχρειάζετο πλέον, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ Σαιν-Κλοῦ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔκαμαν τὴν ἰδίαν σκέψιν, καὶ κατέλαβον μίαν ἄμαξαν. Ὁ Ἐκτωρ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ὁ Ἀκόλουθος ἐστάλη κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Πρεσβείαν διὰ νὰ φέρῃ τὰς τελευταίας εἰδήσεις. ὦ, ἦσαν ὀλιβερβάτατα. Πλείστοι ὅσοι εἶχον πληγωθῆ ἰσχυρῶς. Ἄλλοι εἶχον ἀποθάνῃ. . .

Διὰ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς ἐπερατώθησαν αἱ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Μαρίας Λουίζης δοθεῖσαι ἑορταί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄
ΝΕΑΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑΙ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ τραγικὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, ὁ Ἐκτωρ διήρξατο τὴν ὁδὸν τῶν Ἐλευθέρων Ἀστῶν (Φράνκ-Μπουρζοῶ) μίαν τῶν στενότερων καὶ παλαιότερων ὁδῶν τῆς συνοικίας τοῦ

Ἑλους. Ἡ ὄπρησις του καὶ τὰ μαθηματά του τῶ ἀφινον πολλὴν ἐλευθερίαν, καὶ συγὰ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως, ἠγάπα νὰ περιδιαβάσῃ ἀνα τὴν πόλιν.

Ἐν ᾧ ἐπεριπάτει, πότε κυττάζων ὑψηλά καὶ πότε χαμηλά, εἴλκυσεν ἐξαίφνης τὴν προσοχήν του τὸ θέαμα δύο σπουργιτῶν, οἱ ὁποῖοι διεφιλονείκουν, ἐπάνω εἰς ἕνα τῆτον, ἐν κάρφος ἀγύρου.

Ἡ ἕρις ἐξηκολούθει ἀκόμη καὶ τὰ στρουθία ἠγωνίζοντο ἀκατάβλητα καὶ τὰ δύο, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, τὸν ὁποῖον μεγάλως διεσκέδαζε καὶ ἀπερρόφα ἡ πάλη, ἤσθάνθη ὅτι κάποιος τοῦ ἠγγίσει τὸν ὦμον. Ἐστράφη ζωηρῶς καὶ εἶδεν ἀπέναντί του ἕνα ὑπρέτην, χωρὶς ἀριστοκρατικὴν οἰκόστολὴν, ἀλλὰ μ' ἐξωτερικὸν μαρτυροῦν ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καλῆς καὶ εὐπόρου οἰκογενείας.

— Ἄν ἀγαπᾷ ὁ κύριος, ἠμπορεῖ νὰ ναβῆ ἐπάνω· εἶπεν ὁ ὑπρέτης· αἱ κυρίαί σήμερον δέχονται.

— Αἱ κυρίαί! ἐπανάλαθεν ἔκπληκτος ὁ Ἐκτωρ· ποῖαι κυρίαί;

— Αἱ κυρίαί Μορανζή, ἀπήντησεν ὁ ὑπρέτης· ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινίς, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ κόρη τοῦ κυρίου Μορανζή, τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχαίων.

— Κάνεις λάθος, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ· δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω αὐτὰς τὰς κυρίας.

— Ἄλλὰ αἱ κυρίαί σας γνωρίζουσι τοὺλάχιστον ἡ δεσποινίς· διότι αὐτὴ σας ἐδειξε ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ μετὰ διέταξε νὰ σας παρακαλέσω νὰ ναβῆτε ἐπάνω.

Ἡ ἔκπληξις τοῦ Ἐκτόρος ἔγεινεν ἀκόμη μεγαλύτερα. Ὅπωςδὴποτε ἐσκέφθη ὅτι τὸ νὰ προσκαλῆται νὰ ἐπισκεφθῆ κυρία, δὲν ἦτο δὲ καὶ τῶσον φοβερὸν πράγμα διὰ τοῦτο συγκατετέθη νὰ κολουθῆσῃ τὸν ὑπρέτην. Εἰσήλθε λοιπὸν ἀπὸ μίαν χαμηλὴν θύραν καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἕνα διάδρομον σκοτεινόν, εὔρεθη εἰς ἕν φωτεινόν, εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπὲς προαύλιον, περιβαλλόμενον ἀπὸ κομψὸν περιστύλιον. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ρίψῃ ἐδῶ ἕν βλέμμα, καί, ὁλονὲν ἀκολουθῶν τὸν ὑπρέτην, ἀνῆλθε μίαν ὠραίαν κλίμακα μαρμαρινὴν μετὰ πλούσιον κομψότατον προθάλαμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰσῆρχετο τὰς εἰς πολλὰ δωμάτια. Καθὼς ἐπροχώρει ὁ ὑπρέτης πρὸς τὴν θύραν ἐνόησεν ἕξ αὐτῶν, παρεμερίσθη αἰφνῆς τὸ παραπέτασμά τῆς καὶ ἐξώρμησε μετὰ ζωηρότητος μίαν νεάνις, τρέχουσα εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἐκτόρος.

— ὦ! ἀνέκραξεν, ἀρπάσασα τὴν χεῖρά του, πῶσον χαίρομαι ποῦ σας ξαναβλέπω! Τί ἐντροπή, ἀλήθεια, νὰ μὴ σας πῶ προχθὲς οὕτε ἕνα εὐχαριστῶ! Δὲν ἤξεύρετε πῶσον ἤμουν λυπημένη δι' αὐτὸ! Καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἶδιο! Πῶσον θὰ χαρῆ καὶ εἰς ἐμεῖς! Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα νὰ σας συστήσω εἰς τὴν θείαν μου.

Καὶ ἡ νεάνις, παραμερίσασα καὶ πάλιν τὸ παραπέτασμα, εἰσήγαγε τὸν Ἐκτόρα εἰς εὐρείαν καὶ ὑψόροπον ἀθουσάν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αἱ κοινὸ αἰ ἦσαν τετραγωνοὶ εἰς τὰς ἄκρας· αἱ πολυθρόναι ἐκκομοῦντο μετὰ κεφαλὰς σφιγγῶν καὶ τὸ ὀγκῶδες ὠρολόγιον τοῦ τοίχου εἶχε στήλας καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἕνα ἀστὸν μετὰ πτέρυγας ἀνοικτάς. Βαρῆα παραπέτασματα μεταξωτά, πρασίνο χρώματος, κατερχόμενα ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, δὲν ἄφινον νὰ εἰσέρχεται πολὺ φῶς εἰς τὸ δωμάτιον· ἐν τούτοις ὁ Ἐκτωρ ἠμύρεσε νὰ διακρίνῃ, πλησίον μικροῦ τραπέζιου μ' ἐπιχρῶσους πόδας, κυρίαν φοροῦσαν μεταξίνην ἐσθῆτα φαιόχρου, ἀπλουστάτην, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον

μὲ μαῦρα πτερά, διότι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐφόρουσι τοὺς πῖλους καὶ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Θεία! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, ὁδηγήσασα πρὸς αὐτὴν τὸν Ἐκτόρα· ἰδοὺ ὁ νέος ποῦ μ' ἔσωσε προχθὲς, εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας. Ἄν δὲν ἦτον αὐτὸς, δὲν θὰ κατάρθονα ποτὲ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν ἀθουσάν!

— Πῶσον εὐγνωμοσύνην σας ὀφείλομεν, κύριε! εἶπεν ἡ θεία· ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἐκινδυνεύσαμεν νὰ χάσωμεν τὸ παιδί μας!.. Ποῖος ἤξευρει, ἂν δὲν εἴσθε σεῖς, μήπως δὲν θὰ τὴν ἐκλαίγαμεν σήμερα, θῆμα καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὰ τόσα τῆς τρομερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς!

[Ἔπειτα συνέχισα].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἦτο νεάνις ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου. (Σελ. 66, στήλ. α').

ΔΕΣΜΗ ΚΛΕΙΔΙΩΝ

Ἦτο μίαν δέσμη κλειδίων, μικρῶν καὶ μεγάλων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ εἰκοσιν ἤδη ἔτη ἐκρέμαντο ἀπὸ ἐνόχ καὶ τοῦ αὐτοῦ χαλυβδίνου κρίκου. Ἔπρεπε βέβαια, ὑστερον ἀπὸ τῶσον ἐτῶν συμβίωσιν, νὰ ἦσαν στενωτάτα συνδεδεμένα μεταξὺ των· καὶ ὁμοῦ συνέβαινε τὸ ἐναντίον: καθημερινῶς εἶχον ἔριδας καὶ ἐνότοι μάλιστα διεπληκτίζοντο πρὸς ἄλληλα, διότι μόλις ἡ κυρία των, ἡ οἰκοδέσποινα, τὰ ἐλάμβανε πρὸς χρῆσίν τῆς, ἠρχίζαν νὰ βοοῦν μετὰ ὄλην τὴν δυνάμιν των καὶ νὰ φιλονεικοῦν. Ἀφορμὴ τῆς διαφωνίας των δὲν ἦτον ἄλλο παρὰ καθαρώτατος φθόνος καὶ ὑπεροψίας· διότι κάθε κλειδίον ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερον τοῦ ἄλλου καὶ ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι, κάθε φορὰν ποῦ ἐλάμβανον τὴν δέσμη, αὐτὸ μόνον θὰ ἐχρειάζοντο ἐκεῖνο δὲ τὸ κλειδίον, τὸ ὁποῖον ἐξελέγετο, ἐπέσυρε τὸ μῖσος ὄλων τῶν ἄλλων, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἐκεῖνα τὰ περιφρονοῦν.

Μίαν φορὰν εἶχε χαθῆ ὄλη ἡ δέσμη, καὶ τὰ κλειδιά ὅλα ἦσαν εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν. Ὅπως διόλου χωρὶς νὰ το θέλουν, εἶχον πέσει ὀπισθεν τοῦ κομοῦ, ἐσωριάσθησαν ἔτσι εἰς μίαν ἀρχετὰ μεγάλην ποντικιότροπαν καὶ ἐκείντο ἐκεῖ

μέσα εἰς τὴν σκόνην καὶ εἰς τὸ σκότος, χωρὶς νὰ εἰμποροῦν καν νὰ κινηθῶν. Ἄν καὶ τίποτε δὲν ἐβλεπον, ἤκουον τὴν οἰκοδέσποιναν, ἡ ὁποία ἔτρεχε εἰς τὸ δωμάτιον ἐμπρὸς ὀπίσω, τανελήτει καὶ παρεπονείτο, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ τὰ κλειδιά τῆς!

Τὰ κλειδιά δὲ πάλιν ἐστενωχωροῦντο ἀκόμη περισσότερο, διότι τὸ κάθε ἕν ἠξευρε πῶσον ἦτο χρησίμου. Ἐκείνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ περισσότερο, ἦτο τὸ κλειδίον τοῦ ἀσημικοῦ.

— Τί δυστυχία, τί δυστυχία! ἔλεγε σήμερον εἰς τὸ γεῦμα ἔχουν προσκεκλημένους, καὶ ἐγὼ νὰ λείπω! Καὶ πῶς θὰ φιλεύσω τοὺς ξένους χωρὶς ἀσημικόν; Πῶς θὰ κάμουν χωρὶς τὰ ἀσημένια μαχαιροπήρουνα, χωρὶς τὰ χρυσὰ χουλιαρακία καὶ τὰ ἄλλα ἀσημικά; Ἄ, μὰ εἶνε νὰ χάσῃ κανεῖς τὸν νοῦν του!

— Αἰωνίως μὰς κάνεις τὸν μεγάλο, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζῃς! εἶπε τὸ κλειδίον τοῦ ἐμμαρίου τῶν ἀσπροροούχων. — Χωρὶς ἀσημικά δὲν εἶνε δὲ καὶ πολὺ μέγανος καῖμός· ἔχουν τὰ καθημερινὰ τους πιάτα καὶ μαχαιροπήρουνα καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ αὐτὸ νὰ φάγουν μετὰ καλῆν ὄρεξιν. Ποῦ λείπω ἐγώ—νὰ, αὐτὸ εἶνε τὸ κακόν! Χθὲς τὸ βράδυ ἦλθεν ἡ πλύστρα καὶ ἐπῆρε ὅλα τὰ ἄπλυτα, καὶ ἐγὼ

εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία δὲν ἔχει δώσῃ ἀκόμη καθαρὰ τραπεζομάνδπλα καὶ πετσέτες—ἐδῶ σὲ θέλω! Πῶς νὰ καθήσουν οἱ ξένοι ἐστὶν τραπέζι; εἰμπορεῖ ἡ κυρία νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ χύνη μαῦρα δάκρυα δι' ἐμένα!

— Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσῳ μεγάλο τὸ κακόν, εἰμποροῦν νὰ κάμουν καὶ χωρὶς ἐσένα, διέκοψε τὸν θρηνηθδὸν τὸ κλειδίον τοῦ κελारीου· ἡ ἰδικὴ μου ὅμως ἀπουσία εἶνε ἰκανὴ νὰ ντροπιάσῃ κάθε ἕνα! Πῶς εἰμποροῦν νὰ κάμουν γεῦμα χωρὶς ἐμένα! Μέσα εἰς τὸ κελάρι εὕρισκονται ὅλα αἱ προμήθειαι διὰ τὸ μαγειρεῖον, ἐκεῖ εἶνε ὅλα τὰ περιφήμα φαγητά, ποῦ χθὲς ἀκόμη ἐτοίμασαν διὰ τοὺς προσκεκλημένους.

— Κάτι μὰς εἶπες τώρα καὶ σὺ! εἶπε τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου, — πολὺ δλίγον θὰ ἐστενωχωροῦντο διὰ σας ὄλους, ἂν δὲν ἐχανόμην ἐ γώ! Καὶ τὰ φαγητὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εὐκολώτατα εἰμποροῦν νὰ τα εὕρουν, ὅταν ἔχουν τὰ χρήματα! Ἄλλὰ τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι τὰ χρήματα τὰ ἔχω κλειδωμένα ἐγώ, καὶ τώρα, ποῦ ἐγὼ εἶμαι χαμένο, οἱ οἰκοδεσπότες μας δὲν εἶνε εἰς καλλίτεραν θέσιν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς. Οἱ καϊμένοι! ἄς εἰμποροῦσα νὰ φωνάξω καὶ νὰ τοὺς βοηθήσω εἰς τὴν δυστυχίαν των!

— Κουροφέξαλα! εἶπε τὸ κλειδίον τῆς ἱματιοθήκης. — Τέτοιοι πλούσιοι ἀνθρώποι, σὰν τοὺς οἰκοδεσπότες μας, παντοῦ εἰμποροῦν νὰ δανεῖσθουν ὅταν θελήσουν. Ἄλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνε, ὅτι δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν βήμα ἀπὸ τὸ σπιτί· ἡ κυρία εἶνε ἀκόμη μετὰ τὸν κοιτώνιττην καὶ τὰς ἐμβάδας τῆς, καὶ χωρὶς ἐμένα οὔτε φόρεμα οὔτε ἐπανωφόρι εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ, καὶ ἂν εἶνε πικραμένη, εἶνε δι' ἐμὲ καὶ μόνον.

Ἐδῶ ὅλα τὰ ἄλλα κλειδιά ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ κλειδίου τῆς ἱματιοθήκης, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔδιδον ποτὲ πολλὴν σημασίαν, ἐνῶ αὐτὸ ἐσῆκενος τὴν κεφαλήν του ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, νομίζον ὅτι ἡ ἀπόλεια αὐτοῦ εἶνε πρᾶγμα ἀνεπανόρθωτον. Ἐργισαν λοιπὸν μετὰ μίαν φωνὴν νὰ κραυγάζουν καὶ θὰ ἐπιάνοντο χωρὶς ἄλλο μαλλιά μετὰ μαλλιά, ἂν ἡ ποντικιότροπα, ποῦ ἦσαν πείσμα, δὲν ἦτον πάρα πολὺ στενή.

Ἄλλ' ἔξαφνα διὰ μὰς ἐσιώπησαν ὅλα, διότι ἤκουσαν ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιον τὴν φωνὴν τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ δὲν ἤθελον νὰ χάσουν οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ ὅσα θὰ ἔλεγε. Κάθε κλειδίον ἐπέριμενε, ὅτι τώρα θ' ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ μετὰ ὀφθαλμούς δι' αὐτὸ, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ το βοηθῆσῃ νὰ νικήσῃ τὰ ἄλλα.

Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ἦτο μόνον ἐκτὸς τῶν βηματῶν τῆς, τὰ κλειδιά ἤκουσαν καὶ βαρῆα βήματα ἀνδρός.

— Λοιπὸν, μάστορη, εἶπεν ἡ κυρία,

—δεν μᾶς μένει νὰ ξεκλειδώσουμε παρὰ μιά ἀκόμη, τὴν κλειδαριά τοῦ γραφείου. Ἐλπίζω ὅτι τὰ νέα κλειδιά θὰ τα ἔχετε ἔτοιμα ἀπόψε, ἢ αὐριον τὸ πρωί ;

—Μείνετε ἡσυχη, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κλειδαρᾶς—σὰς δίδω τὸ λόγο μου κα- νείς δὲν ἀγαπᾷ τὲς ἀνοικνόμενες κλειδι- νιές, αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

Ἀκολούθως ἡ κυρία μὲ τὸν κλειδο- ποιὸν ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὰ δὲ κλειδιά ἔμειναν ἀκίνητα καὶ ἄ- φωνα. «Νέα κλειδιά»—εἶπεν ἡ οἰκοδέ- σποινα, ὥστε αὐτὰ τὰ ἀπαρνοῦνται, καὶ μ' ἔλθν τὴν χρησιμότητά των τώρα ἦσαν πλέον περιττά !

—Νὰ ἢ ἀνταμοιβὴ διὰ εἴκοσι χρό- νων πιστὴν ὑπηρεσίαν ! εἶπε τέλος μετὰ θλίψεως τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου.

—Καὶ τώρα θὰ μείνωμεν αἰωνίως ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ποντικίτρυπα ; εἶπε κροτοῦν καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν δυσθυμίαν του τὸ κλειδίον τοῦ ἀσημικοῦ.

Δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἡ δέσμη τῶν παλαιῶν κλειδίων ἔμεινε διὰ παντός εἰς τὴν ποντικίτρυπαν. Ἐκεῖ μέσα τώρα ἄς φιλονεικοῦν, ποῖον εἶνε χρησιμώτερον.

(Κατὰ τὸ ρωσσικόν).

ΑΓΑΘΟΚΑΝῆ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝῆ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

17 Φεβρουαρίου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέδωκε σήμερον τὸ πρωί ἡ Διάπλασις μὲ συ- νεκίνησε πολύ. Φέρει τὴν ὑπογραφήν *X. Καρέτσος* καὶ καὶ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαλήψῃ ἡ Διάπλασις ἀπὸ ἐν ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου μου δημο- σιευθὲν πρὸ μηνός, διὰ νὰ μὴ πληγῶσῃ, ὡς ἔγραφε, τὴν με- τριοφροσύνην τοῦ καλοῦ ἐκεῖνου νέου, τοῦ μονόχειρος κουλουργο- πώλου καὶ μαθητοῦ, τοῦ τόσο δυστυχούς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τόσο εὐτυχούς, τὸν ὁποῖον εἶχα φέρῃ ὡς συγκρινητικὸν παράδειγμα φιλοπονίας καὶ ἐπιμονῆς.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν κατ' αὐτὸν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν μικρῶν μᾶς φί- λων, καὶ μία συνδρομητρία ἐξ Ἀγγλίας, τὸ εὐγενές καὶ εὐαίσθητον *Λευκὸν Ρόδον*, ἔστειλεν ἀμέσως ἑπτὰ δραχμάς, διὰ νὰ- νανεωθῇ ἡ συνδρομὴ τοῦ πτωχοῦ φίλου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὸ 1898. Τὴν τρυ- φερὰν αὐτὴν δωρεάν ἔσπευσε νὰγαγγεῖλῃ ἡ Διάπλασις δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν συν- δρομητὴν τῆς, ἐσωκλείσασα καὶ τὴν ἀ- πόδειξιν, σήμερον δὲ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ εἰς ἀπάντησιν τὴν συγκρινητικὴν ἐπιστο- λὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέδωσε.

«... Ἦτο περιττὸν νὰ μ' ἐρω- τήσετε—γράφει ὁ *X. Καρέτσος*,—ἂν ἔ- πρεπε νὰ εὐχαριστήσετε ἐν μέρους μου τὴν εὐγενῆ δεσποινίδα, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ὁμοιάζει, ὡς φαίνεται, μὲ τὸ ὠ- ραῖον αὐτῆς ψευδώνυμον' ὦ, εὐχαρι- στήσατέ τὴν σὲς, διότι τῇ ἀληθείᾳ στε- ροῦμαι λέξωσα διὰ νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου! Εὐχαριστήσατε προσ- ἐτι καὶ τὸν κύριον Φαίδωνα, διὰ τὰ περὶ ἐμοῦ γραφέντα εἰς τὰς χρυσὰς σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου του, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον μὲ καλακεύουν, ἀλλὰ καὶ μ' ἐνισχύουν εἰς τὸν δὲν ἤρχισα δυσχερῆ ἀγῶνα. . . . Πόσον ἐνθυμοῦμαι τὰς ὠραίας φράσεις, τὰς ὁποίας ὁ διευθυντὴς σας κύριος Πα- παδόπουλος μοὶ ἀπέτεινε, ὅτε προσήλ- θον ἵνα ἐγγραφῶ συνδρομητὴς μετὰ τοῦ φίλου μου *Κολοσσῆ τῆς Ρόδου*. . . Ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν μοὶ παρέ- χουσι αἱ μελίρρουτοι σελίδες σας, καὶ τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου Φαίδωνος, λαθόντος ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ὡς παράδειγ- μα, δι' οὗ παροτρύνει τοὺς μικροὺς σας φίλους εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὴν δωρεάν τοῦ *Λευκοῦ Ρόδου*, πῶς ἤμπορῶ ποτε νὰ λησμονήσω ; Εἰπέτε εἰς τὸ *Λευκὸν Ρόδον* ὅτι τὴν εὐγενῆ του πρᾶξιν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ὄχι διὰ τὸ ποσὸν τοῦ δώ- ρου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀξίαν, διότι μία ἐτη- σία συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, εἶνε τὸ μέγιστον δῶρον διὰ τοὺς ἐπιστηθίους φί- λους τῆς. . . .»

Ἦ, ἔχει γλυκείας στιγμᾶς ἡ ζωὴ ! Καὶ διὰ νὰ μου προτομαῖουσιν μίαν ἀπὸ τὰς γλυκυτέρας, συνειργάσθησαν μακρό- θεν δύο παιδία, παραδόξως ἀνόμοια, — μία ἀθρὰ καὶ ὠραία καὶ πλουσία κόρη, εἰς νέος πτωχὸς καὶ ἀνάπηρος καὶ τα- λαιπωρημένος, — τὸ *Λευκὸν Ρόδον* καὶ ὁ *X. Καρέτσος*. Θὰ το ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ τοὺς εὐγνωμονῶ αἰωνίως !

18 Φεβρουαρίου.

Κοῦμαρ-Σέι-Ροῦνδερ-Σίγκι . . . εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος τοῦ Σιάμ, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν ἐπεσεκέφθη τὰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ τὸ ὄνομά του καὶ ἀπὸ τὴν πα- τριδα του, θὰ τον ἐξελάμβανέ τις ὡς βάρβαρον. Ἄλλ' ὄχι ! ὁ μικρὸς πρίγκιψ μὲ τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς ζωηροτάτους μαύρους ὀφθαλμούς, εἶνε πολιτισμένος καὶ ἔχει ἀληθῶς εὐγενῆ ψυχὴν. Ἀπόδειξις ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ἑλ- λάδα καὶ τὴν ἀγαπᾷ μὲ πολλὴν θερ- μὴν, ὡς ἤμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν ἐσχά- τως ἐκ Παρισίων, ὅπου διαμένει τώρα, πρὸς ἓνα φίλον του ἐν Ἀθήναις.

Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε μετ' ἀκρας ἀ- γαλλιάσεως—τῷ γράφει,—τὴν ἐν Ἑλ- λάδι διαμονὴν μου καὶ τὰς ἀρχαιολογι- κάς μᾶς ἐκδρομάς, προπάντων δὲ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν ὁμοῦ

καὶ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ μου κ. Μπρό- ουν, εἰς τὰπαράμιλλα μνημεῖα τῶν Ἀ- θηνῶν, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τῆς Ὀλυμπίας, τὰ ὁποῖα ἔχουσι χα- ράξῃ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν λέξιν *ΕΛΛΑΣ*, τὴν τόσο ὠραίαν, ὅσον καὶ ἱστορικὴν. Καὶ ἕως τῶρ' ἀκόμη τίποτε δὲν εὔρον νὰ ἐπιθυμῆσω περισσότερο, παρὰ νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν τὴν χώραν αὐτὴν τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ θὰ πο κάμω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

«Ἀφ' ἧς ἐν τούτοις ἀπήλθον τῆς μα- γευτικῆς χώρας σας, δὲν ἔπαυσα νὰ πα- ρακολουθῶ μετ' ἀγάπης τὰς προόδους τῆς καὶ νὰ θαυμάζω τὴν ἐγκαρτέρησιν τοῦ εὐγενοῦς σας ἔθνος, τὸ ὁποῖον καί- τοι πτωχόν, ἀποδεικνύει τὴν σταθερό- τητα, μεθ' ἧς βαδίζει πρὸς τὴν πρόδον καὶ τὸ μεγαλεῖόν του. . . . Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μεγαλύνῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὴν Ἑλ- λάδα' τοῦτο θὰ εἶνε εὐεργέτημα πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος !»

Παρομοίους λόγους ἠκούσαμεν πολ- λούς ἕως τώρα. Τοὺς εἶπον οἱ φιλέλ- ληνες εὐρωπαῖοι' τοὺς εἶπον οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου : ὁ Βύ- ρων, ὁ Σέλλεϋ, ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, ὁ Δελαβίνλε . . . Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἐντύ- πωσις εἶνε πολὺ μεγαλητέρα, ὅταν ἀ- κούωνται ἀπὸ ἓνα βασιλόπαιδα τῆς ἀπω- τάτης καὶ βαρβάρου Ἀνατολῆς, ἀπὸ ἓνα Κοῦμαρ-Σέι-Ροῦνδερ- Σίγκι . . . Ἦ, εἶνε μάγος ἡ πατρίς μας !

19 Φεβρουαρίου.

Εἰς τὴν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία ἐξεδη- λώθη κατ' αὐτὰς μετὰ τὴν ἐχθρικήν διαγωγὴν τῶν ξένων, παίζουσι καλὰ τὸ μέρος των καὶ τὰ παιδία, ὡς ἀποδει- κνύουσι διάφορα ἀνέκδοτα.

Εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀνωτέρου Ἀξιω- ματικοῦ π. χ. ἡ γερμανὴ παιδαγωγὸς τῶν δύο του τέκνων, ἔγεινε ἐξω φρε- νῶν ὅταν εἶδε τὰς γραπτὰς ἐκθέσεις τῶν δύο μικρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐψαλλον «ὅσα σέρνει ἡ σκούπα» καὶ κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τοῦ «Γουλιέλμου τῆς.» Ἡ παιδαγωγὸς ἔκαμε πικρὰ παράπονα, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης εὐρέθη εἰς πολὺ δύσκο- λον θέσιν. Καὶ εἰς μὲν τὴν παιδαγωγὸν εἶπεν ὅτι θὰ τιμωρήσῃ τὰ παιδία, κατῶ- πιν ὅμως συζυγικοῦ συμβουλίου, ἡ τι- μωρία ὠρίσθη. . . . εἰς δύο γλυκίσματα καὶ δύο φιλιὰ δι' ἕκαστον τῶν μικρῶν.

Ἀθήμερον.

Ἡ διάσημος γαλλὶς δημοσιογράφος Σεβερίνη, εἰς ἐν ἄρθρον τῆς τελευταίως, ὠνόμασε τὸν κυανοῦν οὐρανὸν τῆς Ἑλ- λάδος «ζῶσαν ἑλληνικὴν σημαίαν.»

Ἵποθέτω ὅμως ὅτι κάποια συνδρομη- τρία τῆς Διαπλάσεως εἰμπορεῖ νάντι- τάξῃ δικαίως : «Ὅχι ! ἡ ζῶσα Ἑλλη- νικὴ Σημαία εἶμαι ἐγὼ !» Φ.

ΠΟΘΟΙ

Θὰ μὲ ἰδῆς νὰ μεγαλώσω, Νεῖος λεβέντης νὰ γενῶ, Τοῦ πατέρα μου νὰ δώσω Ὅ,τι πάντα ἐπιθυμῶ.

Τὴ μανούλα τὴ χρυσῆ μου Θ' ἀγαπῶ παντοτεινὰ, Κι' ἀπὸ ἐκείνην ἡ ψυχὴ μου Δὲν θὲ νάχη μυστικά.

Τὸν πατέρα θὰ κυττάζω Στρηγιμένο 'στὸ ραβδί Καὶ θεομὰ θ' ἀναγαλλιάζω Δίνοντάς του τὸ φιλί.

Θὲ νὰ βλέπω τὴ μανούλα Ἀσπρομάλλα ζηλευτὴ, Σοβαρὴ γεροντισσοῦλα Μὲ γυρμένη κεφαλὴ.

Θὰ κοπιᾶζω νύχτα μέρα, Τὸ Θεὸ θὰ εὐχαριστῶ, Καὶ σὰν μάνα καὶ πατέρα, Θὰ λατρεύω τὸν φτωχό.

Κι' ἂν μιά μέρα οἱ λόγγοι, οἱ βράχοι Ἀντηχῶσουν τρομερά, Θὲ νὰ τρέξω εὐθύς 'στὴ μάχη, Ὡσὰν νάκανα φτερά.

Θὰ μὲ κράξῃ κάθε στόμα Δοξασμένο κ' εὐτυχῆ, Πῶς ἂν νέκρωσε τὸ σῶμα Τ' ὄνομά μου θὲ νὰ ζῆ !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εἶχαμεν μίαν φορὰν ἓνα Διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐπροφασίζομεθα διὰ καμ- μίαν ἀμέλειαν ἢ ἀργοπορίαν, μᾶς ἔλε- γε : «Ρώτησε καὶ τὸν Μπάρμπα μου τὸν Ψεύτην !»

Μίαν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ τιμωρήσῃ ἓνα μικρὸν Κουφιοκεφαλάκην, καὶ αὐτός, διὰ νὰ τον συγκινήσῃ, τῷ λέγει :

— Μὴ, Δάσκαλέ μου ! νὰ χαρῆς τὸν Μπάρμπα σου τὸν Ψεύτη !

Ὁ ἀξιοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος ἄν- θρωπος δὲν ὑποτάσσεται εἰς κανένα τα- πεινὸν συμφέρον, ὅπως ὁ Ἀτίθασσος Ἴπ- πος δὲν ἀνέχεται τὸν χαλινόν.

Ἄς προσπαθῇ κανεὶς νὰ εἶνε πάντοτε Ἀκάματος,—ἔστω καὶ ὅταν εἶνε Ποδη- λάτης.

Ὅταν εἶσαι δυστυχῆς, συλλογιζοῦ ὅτι θὰ ἔλθουν καὶ καλλίτεροι ἡμέραι. Ἡ Φουρτούνα, ὅσον δυνατὴ καὶ ἂν εἶνε, ποτὲ δὲν διαρκεῖ—καὶ ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας γίνεταί Γαληνιαία Θάλασσα.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σήμερον ἡ Φώφη ἔχει τὰ γενέθλιά της καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐχάρισε μίαν ὠραίαν κούκλαν. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἔχουν νὰ εἰποῦν πολλὰ μεταξύ των, διὰ νὰ γνωρισθοῦν.

Ἡ Φώφη ἀρχίζει πρώτη τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά. Ὀνομάζεται, λέγει, Σοφία, ἀλλὰ διὰ τοὺς οἰκείους χαϊδευτικὰ Φώφη καὶ καμμιά φορὰ Φιφή. Εἶνε ἐξ ἐτῶν· τὰ ἔκλεισε σήμερον καὶ ἐμβαίνει εἰς τὰ ἑπτὰ. Εἶνε συνδρο- μήτρια τῆς Διαπλάσεως ἀλλὰ διαβάζει μόνον τὰς ἱστορίας που εἶνε διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδία. . . Ἀγαπᾷ πολὺ τῆς κούκλες, προπάντων ἐκεῖνες ποὺ εἶνε μπεμπέ, ὄχι δη- λαδῆ, τῆςμεγάλες κούκλες, διότι τῆς ἀρέσει νὰ κάμνῃ ἀπὸ τώρα τὴν μητερούλα. . .

Νομίζετε ὅτι ἡ κούκλα δὲν θὰ της

ἀπαντήσῃ ; Πολὺ ἀπατάσθε ! Ἡ κούκλα ὁμιλεῖ πολὺ καλὰ καὶ θὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά.

Ὀνομάζεται, λέγει, Λιλὴ. Ἔως τώρα ἦτον εἰς ἐν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, μαζὶ μὲ ἄλλες κούκλες, καὶ ἔβλεπε ἀπὸ τὴν βιτρίναν μὲ τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια, τὸν κόσμον που ἐπερνοῦσε. Τὸ πρωὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐμ- πορικὸν μίᾳ ὠραία κυρία, ποὺ ὠμοιάζε πολὺ τῆς Φώφης (θὰ ἦτο βέβαια ἡ μητέρα της) καὶ ἐζήτησε μίαν κούκλαν. Τῆς ἔδειξαν κάτι μεγάλες κούκλες, τέλειες κυρίες μὲ καπέλα καὶ μὲ δαντέλες. Ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Φώφης ἐ- κύτταξε τὴν Λιλὴν καὶ εἶπε : «Ὅχι, ἐγὼ αὐτὴν θέλω. Εἶνε πολὺ ἀπλου- στέρα καὶ ὁμοιάζει καθαυτὸ μὲ μπεμπέ. Ἡ Φώφη μου θὰ τὴν ἐνδύσῃ, θὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ θὰ τὴν περιποιῆται, σὰν ἀληθινὴν μητερούλα.» Ἔτσι λοι- πὸν τὴν ἀγόρασε καὶ τὴν ἐχάρισεν εἰς τὴν θυγατέρα της, διὰ νὰ ἐορτάσῃ μὲ χαρὰν τὰ γενέθλιά της.

Αὐτὰ λέγει ἡ κούκλα. Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς Λιλῆς καὶ ἡ φωνὴ τῆς Φώφης εἶνε ὁμοίαι καὶ ἀπαράλλακται, μὰ τόσο ὁμοίαι, ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἴδια ἡ Φώφη ὠμιλοῦσε καὶ ἐκ μέρους τῆς κούκλας της. . .

Ἐ, καὶ αὐτὸ ἂν συμβαίη, τί πειράζει ; Καλλίτερα μάλιστα ! διότι αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Φώφη καὶ ἡ Λιλὴ, ἡ μητερούλα καὶ ἡ κόρη, θὰ συνεν- νοοῦνται πάντοτε θαυμάσια. . .

παρτήρησα παιδιά τινά μετρησιμμένα. Τὰ κα- μένα ! δὲν ἐννοοῦν ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκειται ἡ πατρὶς μας !

Ναί, αὐτὸ ἦτο πραγματικῶς... Ἀγαπήτη μου Βιργινία Κ. Χατζοπούλου, σὲ δέχομαι μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς. Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον πού μου προτείνεις, τὸ ἔχει πρό πολλοῦ ἄλλῃ.

Ἀκότιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγου, πολὺ λυποῦμαι ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον, ἀδύνατον ! δυστυχῶς. Μὴ νομίσης ὅτι μόνον ἐμὲ θὰ ἐξημίονε τὸ τοιοῦτον περισσώτερον θὰ ἐξημίονε τὰ παιδιά ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μόνον διὰ τῆς «Διαπλάσεως» των συγκοινωνοῦν μετὰ τὴν πατρίδα των. Ἡ τύ- πωσις ἰδιαιτέρου φύλλου προσκόπτει κατ' ἄλλων δυσχερεῖων.

Ναί, πολὺ μοῦ ἤρσαν αἱ ἔμμετροι ἀπαντήσεις σου, Ἑλληνικὴ Καρδιά, καὶ ἀντίγραφα μερικὰς ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ Τετραδίου σου. Π. χ. αὐτὴν, εἰς τὴν ἐρω- τήσιν 4 :

Νὰ πῆγε ξύδι, φίλιτε, ἀν στήψετε τὴ μούρη, Γιατί ἀπ' τὰ τετραπόδα μ' ἀρέσει... τὸ γαι- [δοῦρε.

καὶ αὐτὴν, εἰς τὴν ἐρώτησιν 9 :

Περὶ τοῦ εἶδους παρτελῆς συζητήσῃ δὲν ἔχω! Εἰς κάθε διασκεδασίαν ἀπὸ τῆς πρῶτης τρέχω.

Καὶ εἰς τὸ τέλος πού το γυρίζεις εἰς τὸ πρῶτον καὶ φωνάζεις : «Σταθῆτε νὰ περῶσω !» καὶ ἐκεῖ ἐγέλασα πολὺ.

Ἡ Κνωρόλευκος Σημαία ἐγνώρισεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τὴν Μέδουσαν (διότι καὶ αἱ δύο εἶνε... Μέλλουσαι Καλλιτέχνιδες) καὶ εἶνε κατ- ενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν. Χαίρω πολὺ πού ἐγὼ ἔβην αἰτία καὶ εὐχομαι ἡ φιλία των νὰ εἶνε αἰώνια.

Ἐχεις λάθος, Χρυσὴ Βροχή, ἀν ἔλαβες τὸ τρίτον Βραβεῖον μίας τάξεως, ἔχεις ἀκόμη δι- καίωμα νὰ λάβῃς τὸ δεύτερον καὶ τὸ πρῶτον. Τὸ ἴδιον ἢ κατεῖχον δὲν δύνασαι νὰ λάβῃς.

Ἀρθρομένη Ἀμυγδαλῆ, σὲ παραπέμπω εἰς τὸ βον φυλλάδιον ἔκει θὰ ἴδῃς τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μουσικῶν. Ἀλλὰ διατί μοῦ τα γράφεις ἄρα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί ;

Πολὺ μ' εὐχαριστεῖ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστο- λῶν, πού μου στέλλουν οἱ νέοι μου φίλοι. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ μὴ μου γράφουν καὶ οἱ πα- λαιοί. Τί γίνεται ὁ Ἑβρεννητής ; τί γίνεται ὁ Περωτὸς ἠγγασός ; τί γίνεται ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἑορμῆς ; τί γίνεται τὸ Ἀδ-λά-σδ-μὶ καὶ τόσο ἄλλοι ;

Μικρὰ Μικρὰ καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ- λάξουν : Ἡ Λευκόλευκος Ἦρα μετὰ τὰς δύο χαριτωμένας ἀδελφὰς Ἀσπρὴν καὶ Μαύρην — ἡ Λευκὴ Βιολέττα μετὰ τὴν Λευκοσίαν τῆς Κύ- πρου — ἡ Δέα μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ καὶ τὴν Νεραΐδα τοῦ Γαλιῶ — ἡ Κοκκίτσα μετὰ τὸν Διαβολικόν καὶ μετὰ τὴν Μικρὰν Φιλόσοφον — ὁ Κροκόδει- λος τοῦ Νείλου μετὰ τὴν Ὀραίαν Κερκυρα, Τικ-Τάκ, Κνωρόλευκον Κρίνον, Ἀργεῖτικο Πράσσο καὶ Τσουκνίδα — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὴν Μικρὰν Μάγισσαν, Ἀπτερον Νίκην, Ἀρχιμήδην τὸν Μαθηματικόν, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, Στραβάνα τὸν Γεωγράφον καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ἡ Καθαρὰ Καρδιά μετὰ τὴν Ἀγγορα τῆς Ἐβρυχίας — ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ μετὰ τὴν Πρώην Ἀττικὴν Νύ- κτα καὶ μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου — ἡ Ἥχδ μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα, Χιονισμένη Ὀδη- σὸν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Μινώταυρον, Ἀετὸν τῶν Ἀερίων καὶ Ἐντοχὴ Ὀρητῆν — ὁ Διογένης Λαέρτιος μετὰ τὸν Τικ-Τάκ, τὸν Χ. Β. Σαδοῦκαν, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, Μέ- λουσαν Καλλιτέχνιδα καὶ Δάφνην — ὁ Ἐβ- ροποτὸς μετὰ τὸν Ταρλαλαμπούμπαν καὶ μετὰ τὴν Φοροπούαν — ὁ Ταρλαλαμπούμπας μετὰ τὴν Ἀλκωνίδα Ἡμέραν, Ἰερολοχίτην, Ἀρχι- ζιάνιον, Πετροδὴν Παράλιαν καὶ Λευκὴν

Ἄρκτον — ἡ Πυθία μετὰ τὸν Χιονισμένον Τυμ- φορητόν καὶ μετὰ τὸν Μακρολέλεκον — τὸ Ἡ- συχο Ἀεράκι μετὰ τὸν Ἀετὸν τῶν Ὀρέων, Τα- πενιὸν Ἰορ καὶ Ἐρῆν τὸν Ἰηλίου — ἡ Ὀραία Δορκὰς μετὰ τὴν ὁμώνυμὴν τῆς Λευκῆς Δορκά- δα — ὁ Δεῶν τῆς Νεμέας μετὰ τὴν Μελαγχρο- νὴν Ἑλληνίδα καὶ μετὰ τὴν Παοχαλίαν — ὁ Χειμώνανθος μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἦσυχον Ἀερά- κιν, Θέλιπον, Μέδουσαν, Δάφνην, Δεκα- πενταετὴ Πλοῖον, Ἑλληνίδα Καλλιτέ- χνιδα, Ἐβρυχοπούαν, Ἑρμῆν καὶ Ἑλ- ληρικὴν Καρδίαν — ἡ Κνωρόλευκος Σημαία μετὰ τὴν Μέδουσαν καὶ τὸν Καρχαρίαρ τοῦ Φα- λήρου — τὸ Μὴ με Λησιμῶνι μετὰ τὸν Κροκό- δειλον τοῦ Νείλου.

Ὅσοι δέχονται τὴν ἀνταλλαγὴν, παρα- πέμπονται εἰς τὸν Κανονισμὸν, τὸν δημοσιευ- θέντα εἰς τὸ βον φυλλάδιον. Ἐδῶ μόνον θὰ κά- μω δύο νέας ὑπομνήσεις : Α' τὰ Τετραδία δὲν πρέπει νὰ τσακίζονται, διότι χαλοῦν. Δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔχουν αὐτὸ τὸ μέγεθος, διὰ νὰ χωροῦν εἰς συνήθη φακέλλον. Β' Καλὸν εἶνε κάθε τε- τραδίον νὰ συνοδεύη καὶ ἡ σχετικὴ ἐπιστολὴ (ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε), πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁ- ποῖον στέλλεται. Διότι ἐξ αὐτῆς θὰ ἐννοῶ καὶ ἐγὼ ἂν ὁ στέλλων εἶνε ὁ προτείνων ἢ ὁ δεχομέ- νος τὴν ἀνταλλαγὴν, διὰ νὰ το σημειῶνω εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον.

Ἄσπασμοι, πληροφορία. — Ὁ Τοῦν- Τοῦν ἀσπάζεται τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ Λευκὴ Βιολέττα τὴν Ἀργεῖαν Τελεσίλλαν ἢ τὸ Κῆμα τοῦ Δου- νάβεος τὸν Κοκκουρίκον ἢ Χρυσὴ Μέλισσα τὴν Μικρὰν Μάγισσαν (ἢς ζητεῖ τ' ἀρχικὰ) ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ τὴν Τσουκνίδα, τὴν ὁ- ποῖαν παρακαλεῖ νὰ μὴ ἐκασυρῶσῃ εἰς τὸν κῆ- ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις :

οἶνος, ὄβις, ἦρος, ἀήρ, ὄραία.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις :

106. Στοιχειόγραφος. Ἐγὼ εἶμαι κάποιον μέρος ἂν τὴν κεφαλὴν μου βγάλῃς καὶ μὴ δευτέρου μου βάλῃς θὰ γινῶ ἀμέσως γέρος.

107. Ηυραμίς. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νὰ γινῶσιν ὅμοια τῶν ὀφθαλμῶν.

108. Δεκτυωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νὰ γινῶσιν ὅμοια τῶν ὀφθαλμῶν.

109-110. Μεταμορφώσεις. 1, τὸ θάρρος διὰ 5 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ φόβος. 2, ὁ ἀστὴρ δι' 9 μεταμόρφ. νὰ γίνῃ ἥλιος.

111-115. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οὐδὲν ἑστὸς γράμ-

πὸν του, εἰ δ' ἄλλως θὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῆς φυ- λῆς τῆς σαφᾶς, διότι πνίγει τὸ Ταπεινὸν Ἰορ, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀσπάζεται : ἡ Κοκκίτσα τὴν Ὀραίαν Κερκυρα ἢ Καθαρὰ Καρδιά τὸ Χρυσὸν Δέρας ὁ Διογένης Λαέρτιος τὸν Ἀρ- θεῖον Ἀργοναύτην ἢ Θέλιππον τὴν Βιδωπιν. Ἡ Μαργαρίτα παρακαλεῖ τὸν Παγωμένον Ὁμοῦν νὰ μὴ κάμῃ εἰς βάρους τῆς Παιδικῆς Πνεύματα, γὰρ... (γιατί ;) — Ἡ Ἑλληνι- κὴ Καρδιά ἀσπάζεται τὴν Κνωρὴν Ἀκακίαν (καὶ διατί δὲν τῆς γράφει ;) ἢ Ναυτοπούλα τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου (καὶ τὸν ἐρωτᾷ : κοινεῖτον νὰ γαλάσων τὰ λευκὰ ὑποδήματα ;) ἢ Χρυσὴ Βροχὴ τὴν Μικρὰν Φωσφοροπούλα.

Ἄπο ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας τῆς : Λευκόλευκον Ἦραν (τί χαριτωμένον τὸ γραμμα- τίκι τῆς !) Κῆμα τοῦ Δουνάβεος (θὰ γίνῃ καὶ τοιοῦτος Διαγωνισμὸς προσεχῶς) Χρυσὴ Μέ- λισσα, Καρδερῖναν, Καρδογότορον (εἶθε ! εἶθε !) Παοχαλίαν (τὸ ψευδώνυμον εἶνε εἰδικόν τῆς) Ἄρα τοῦ Ἠλίου, Φιλοπάτριδα Ἑλ- ληνίδα, Ἥχδ (ἔστειλε) Ταρλαλαμπούμπαν, Ταχυδρόμον Περιστερὰν, Ἦσυχον Ἀεράκι (ἔ, τί λέγει τώρα ὁ καθηγητὴς του ; Ἐβρυχοπού- τιαρ (ἀναμένω) Μαρίαν Καραπαγαγιώτου (εἰς ποῖαν τὰν διαγωνίζεσαι ;) Μέλινα Ἀε- τὸν (τὸ ψευδώνυμον εἶχεν ἐγκριθῆ) Ταπεινὸν Ἰορ, Λευκὴν Ἀρκτον, Ὀραίαν Δορκάδα, Λέοντα τῆς Νεμέας, Γεράσιμον Α. Λασκα- ρῆτον, Θέλιππον, Βιργινίαν Πετροκοκκίρον (ἔλαθα) Ἑλένην Ἀρσῶν (ἔγενεν δεκαί) Μι- κρὰν Φωσφοροπούλα (χαίρω πολὺ πού ἔγενε καλὰ !) Ἡρίν (τὰ περισσεύοντα 2 φρ. ἔδωσα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν) κτλ.

Εἰς σὰς ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 23 Φε- βρουαρίου, θάπαντησῶ εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 65).

Ἡ δεσποινὶς μεγαλοποιεῖ τὴν μι- κρὰν ἐκδοῦλευσιν, τὴν ὅποιαν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ τῇ προσφέρω, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ ὑπόκλισιν, μαρτυροῦσαν ὅτι εἶ- χεν ὠφελῆθῃ ἀπὸ τὰ μαθήματα, τὰ ὁ- ποῖα ὁ διάσημος Μπωπρέ, ὁ χροευτὴς τοῦ Μελοδράματος, ἔδιδεν εἰς τοὺς Ἀ- κολούθους. Κάθε ἀνθρωπος εὐριστόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἔκαμνεν εὐχαρίστως τὸ ἴδιον. Δυστυχῶς δὲν ἠμώρεσα νὰ τῆς φανῶ ὅσον ἐπεθύμουν χρήσιμος τὸ πλῆθος μᾶς ἐχώρισε καὶ...

Καὶ σὲς πάλιν με ἀνεκαλύψατε εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ δὲν ἔξευρω πῶς εὐρέθηκα, διότι δὲν ἐνθυ- μοῦμαι διόλου νὰ εἰσῆλθα ! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ πατέρα, νὰ ἐλθῇ νὰ μ' εὐρῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ! Ἀχ, μὰ δὲν ἔξευρετε πόσον, πόσον ἡ- μων στενοχωρημένη ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡ- μέραν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, λάλος καὶ ζωηρὰ καὶ ὁ μπαμπὰς τὸ ἴδιο ! Νὰ φύγωμεν, καλέ, χωρὶς νὰ σας εὐχαριστή- σωμεν, χωρὶς νὰ σας ἐκφράσωμεν τὴν εὐ- γνωμοσύνην μας, χωρὶς καὶ νὰ ἐρωτή- σωμεν τὸνομά σας ! Δὲν θὰ μοῦ το εἰπῆτε λοιπὸν τώρα, διὰ νὰ παρακαλῶ κάθε ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ σὰς ;

Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος μειδῶν. Ὀνομάζομαι Ἐκτωρ Ἀλβας καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτο- κράτορος.

Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος ! ὦ, χαίρω πολὺ ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ μα- λόνω συγγὰ μετὰ τὸν κύριον Δαγκέν, τὸν μπαμπὰ-Δαγκέν, καθὼς τὸν λέγω, δι- ὅτι αὐτὸς, ξεῦρετε, δὲν τὸν ἀγαπᾷ κα- θόλου... Ἐλπίζω ὅτι θὰ με βοηθήσετε νὰ τὸν νικήσω.

Εὐχαρίστως ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ ἐρχεσθε νὰ μας βλέπετε συχνά ! ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις μετὰ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα δὲν εἶν' ἔτσι, θεῖα μου ;

Ἐπιτεταμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρᾶσθιν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν δημοτικῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλακιστικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐπιτεταμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρᾶσθιν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν δημοτικῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλακιστικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἐτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Βεβαιότατα ! ἀπήνησεν ἡ γηραιὰ κυρία. Ὁ πατέρας σου θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, ἀν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ καὶ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν κύριον ὄλην του τὴν εὐγνωμο- σύνην.

Μᾶς εἶπατε τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ δὲν ἔξευρετε τὸ ἴδιόν μας, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις. Λοιπὸν, ἐ- νομάζομαι Λουκία Μοραν-

ζῆ ἀπ' ἐδῶ εἶνε θεῖα μου, ἡ δε- σποινὶς